

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. ХАСКОВО, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СТРАТИМИР Г. Д.

Членове: БОРЯНА П. БОНЧЕВА-Д.А
КРАСИМИР Д. Д.

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА АНГ. АНГЕЛОВА-СТЕФАНОВА в присъствието на прокурора Ц. Л. И.
като разглежда докладваното от СТРАТИМИР Г. Д. Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235600600727 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по чл. 313 и сл. от НПК.

С Присъда № 52 от 19.10.2023 год. по нохд № 65/2023 год. РС– Хасково е признал подсъдимия Е. З. Т. от гр.Х. за виновен в това, че на 31.10.2021 год. в гр. Х. причинил на Д. Д. Б. от същия град средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на левия синус на горната челюст, което е довело до затрудняване на дъвченето и говоренето, поради което и на основание чл.129 ал. 1 вр. ал.2 и чл.54 ал.1 от НК му наложил наказание „лишаване от свобода” за срок от 8 /осем/ месеца, чието изтърпяване отложил на осн. чл.66 ал.1 от същия за срок от 3/три/ години. Уважил е частично предявения по делото граждански иск от пострадалия Д. Д. Б. и осъдил подс.Е. З. Т. да му заплати сумата от 5500 /пет хиляди и петстотин/ лв. като обезщетение за причинени от престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането и направените по делото разноси, като отхвърлил иска за разликата до пълния предявен размер от 6000 лв. В съответствие с така постановеното е поставил в тежест на подсъдимия и направените по делото разноси на досъдебното и съдебното производство.

Недоволен от така постановената присъда е останал подсъдимият, който в законния срок чрез своя защитник я обжалва с оплаквания, че е неправилна и незаконосъобразна и искане да бъде отменена, вместо което да се постанови нова – оправдателна. По жалбата се

поддържа, че подсъдимият е бил признат за виновен при липса на категорични и безспорни доказателства за извършено от него деяние.

В законния срок против жалбата не са постъпили възражения.

В с.з. пред въззивната инстанция въззивният жалбоподател и подсъдим Е. З. Т. и неговият защитник поддържат жалбата и изложените по нея оплаквания и искане. Защитникът изтъква, че анализът на събраните доказателства следвало да доведе от изводи, различни от изложените от първоинстанционния съд, а именно, че се е достигнало до масово сбиване, при което не може да се установи с категоричност кой и на кого е нанесъл удари и кой точно е причинил съставомерната телесна повреда на пострадалия, поради което авторството на деянието не е доказано по несъмнен и безспорен начин. Алтернативно пледира за преквалификация на деянието на подсъдимия като такова по чл.132 ал.1 т.2 от НК.

Прокурор от ОП – Хасково намира жалбата неоснователна, а първоинстанционната присъда – правилна, обоснована и законосъобразна, тъй като била постановена при напълно изяснена фактическа обстановка, а съдът обсъдил детайлно събраните доказателства, подробно анализирал установените противоречия между показанията на разпитаните свидетели и посочил кои от тях кредитира и въз основа на какви съображения. Бил даден и обоснован отговор защо не възприема тезата за състояние на афект у подсъдимия по време на извършване на деянието, както и за неприложимост на института на неизбежната отбрана. Наложено наказание било справедливо. Дава заключение присъдата да бъде потвърдена.

Гражданският ищец Д. Д. Б. не се явява, а повереникът му адв.Л. С. се присъединява към становището на прокурора. Изтъква, че съдебното следствие пред първата инстанция е било обширно и задълбочено, били положени много усилия за изясняване на фактическата обстановка, благодарение на което противоречията между показанията на многобройните свидетели били преодоляни. Отправя искане да се потвърди присъдата и се присъдят и направените пред въззивната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение.

Хасковският окръжен съд, като провери правилността на обжалваната присъда по посочените във въззивната жалба оплаквания и изтъкнатите доводи, а така също и служебно и изцяло на осн. чл. 314, ал. 1 от НПК, констатира следното:

Жалбата е подадена в законния срок, против подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, от легитимирана да обжалва страна с правен интерес, поради което е допустима. Преценена по същество обаче е неоснователна.

По фактическата обстановка:

Подсъдимият Е. З. Т. е на ** год., роден и живущ в град Х., ***** гражданин, *****, *****, *****. Съжителства на семейни начала и има невръстно дете, родено в хода на делото. Без *****характеристични данни за личността и други противообществени прояви.

Пострадалият Д. Д. Б. е на ** год. също от гр.Х.

На 31.10.2021 год. пострадалият свид.Д. Б. и неговият приятел свид.Д. П. били заедно в бар „Д.“ в Х., където останали до затварянето му около 5 – 5:30 ч. сутринта. По същото време, на същото място били и подсъдимият, както и свидетелите В. П., Т. Н., В. С., Д. П., Д. Д. в различни компании. Тръгвайки си от бара, на отделни групички всички се насочили към баничарницата, наохраняваща се срещу сградата на община Х. и до аптека „Ж.“.

На тротоара пред баничарницата били разположени високи, кръгли, метални масички за консумация на крак. Пострадалият и свид.П. се установили на една от тях, отворили си по един кен бира и си говорили. Скоро на опашка се наредили и подсъдимият, и останалите свидетели. Всички били употребили алкохол.

По едно време пострадалият, според част от свидетелите раздразнен, че все още няма готови банички и опашката се бави, ритнал и съборил металната масичка, предизвиквайки шум и смут. Това подразнило подсъдимия, който му отправил забележка. Разменили се остри реплики на висок тон, след което пострадалият и свид.П. се насочили към подсъдимия, видимо агресивно настроени. Свид.В. П. решил да се намеси в помощ на подсъдимия, насочил се към свид.П. и го съборил на земята, като го подсякъл през краката, след което останал надвесен над него, за да му попречи да се изправи и атакува подсъдимия. През това време между последния и пострадалия Б. започнала физическа саморазправа – бутане, блъскане и опити за нанасяне на удари. При това двамата се придвижили първоначално в посока пред аптека „Ж.“, а след това към паркинга пред община Х. в посока към самата сграда.

Останалите присъстващи свидетели на свой ред се намесили, по думите им, за да прекратят сбиването, но всъщност се стигнало да масово сбиване. Свид.Д. П. успял да се изправи, но бил нападен от някои от останалите. Бил ударен по лицето, паднал на земята и си ударил главата в бордюра на тротоара на паркинга. От главата му потекла кръв. Това се случило на известно разстояние от подсъдимия и пострадалия, които били в схватка на няколко метра встрани.

Възприемайки случващото се, неговият приятел свид. Б. се насочил към свид.П. с намерение да му окаже помощ. Подс.Т. обаче го последвал и го ритнал в гръб, с което го повалил на земята близо до паркиран по същото време автомобил „Дайхацу Сирион“, собственост на свид.Г. М. След това се надвесил над него и започнал да му нанася удари с юмруци, един от които попаднал в лявата скула. Пострадалият загубил съзнание за няколко минути, но подсъдимият продължил да му нанася удари с ритници по тялото. Свид.Д. Д. възприел това, намесил се и изблъскал на разстояние подсъдимия, който скоро след това си тръгнал заедно със свид.Т. Н. Свид.В. С., който се познавал със свид.П. като членове на рокерски клуб, взел от баничарницата салфетки, за да избършат кръвта от главата му, след което заедно със свид.Д. Д. го придружили до дома му.

Свидетелите К. Л. и М. М., които в този момент се отправяли към баничарницата, станали свидетели на случващото се и се обадили на тел.112. Уведомили, че има паднали на земята пострадали. Към мястото били изпратени екип на Спешна помощ и дежурни полицаи от РУ – Хасково – свидетелите С. Т. и Р. С. Когато същите пристигнали, на

местопроизшествието не бил останал почти никой. Пострадалият Б. дошъл в съзнание, докато медицинските лица му оказвали спешна помощ, след което бил откаран в Спешно отделение. Там бил диагностициран със счупване на левия синус на горната челюст. Веднага бил настанен в Нервно-хирургично отделение на МБАЛ – Хасково, където започнало лечение, продължило /стационарно и домашно/ общо 45 дни.

Със заключение на назначена на ДП съдено-медицинска експертиза е установено, че на пострадалия са били причинени – контузия на главата, мозъчно сътресение без открита вътрешно-черепна травма и счупване на левия синус на горната челюст, протекло със затруднение на дъвченето и говоренето. Последното представлява средна телесна повреда по смисъла на чл.129 от НК, а останалите телесни повреди са такива извън случаите на чл.128 и чл.129 от същия.

На ДП са били приобщени видеозаписи от камери за видеонаблюдение, монтирани на сградата на община Х., за времето от 5:20 до 6 часа на 31.10.2021 год. Била е назначена видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза, в чието заключение са подробно описани записани действия на различни лица които се наблюдават. Във втората му част заключението гласи, че същите лица не могат да бъдат идентифицирани поради ниската резолюция на записа и отдалечеността им от камерите.

Гореописаната фактическа обстановка като цяло е била приета за установена и от районния съд.

Тъкмо против наличието на основания за нейното възприемането в този □ вид, са насочени оплакванията по въззивната жалба. Тях настоящата инстанция намира неоснователни, като се солидаризира с изводите на районния съд, изложени в подробни мотиви и не намира, че същите са необосновани и некореспондиращи на събраните доказателства.

Вярно е, че в крайна сметка на паркинга пред сградата на община Х. около 5:30 часа на 31.10.2021 год. се е стигнало до масово сбиване, уместно наречено от защитата на подсъдимия „меле“. Удари са били и нанесени, и понесени от много от участващите, вкл. свидетели по делото. Това за което следва да се държи сметка обаче е, че съставомерна телесна повреда е била нанесена единствено на пострадалия свидетел Д. Б. – счупване на левия синус на горната челюст, което съставлява средна телесна повреда по смисъла на чл.129ал.1 вр. ал.2 от НК. Всички останали, причинени по същото време телесни увреждания са такива извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК и поради това за тях не може да се провежда наказателно производство за престъпление от общ характер. В съответствие с това обвиняем/подсъдим по настоящото дело може да бъде само причинителят тъкмо на тази телесна повреда, нанесена на свид.Б..

Друг много съществен за изграждане на правилни и обосновани изводи относно фактическата обстановка въпрос е, че много ясно може да бъде разграничен и маркиран моментът, в който е причинена съставомерната телесна повреда на пострадалия. Двата са подсъдимия са се намирали на известно разстояние от останалите участници в сбиване

между свид.Д. П. и някои от свидетелите по делото. Свид.П. понесъл доста удари, паднал на земята и си ударил лошо главата, от която потекла кръв. Тогава пострадалият, негов приятел, преустановил схватката си с подсъдимия и се насочил към него, за да види какво е състоянието му. В този именно момент подсъдимият му нанесъл удар с ритник отзад, с който го повалил на земята, след което се надвесил над него и започнал да му нанася удари в главата, един от които е причинил счупването на синуса на горната челюст. В този момент друг участник не нанася удари на пострадалия. Ето защо неоснователно е оплакването, че не могло с категоричност да се установи кой точно, измежду участващите в мелето, е извършител на деянието.

Изводи за горепосочените, както и за всички други относими обстоятелства, включени в цялостната фактическа обстановка, районният съд е изградил след внимателен и подробен анализ на всички събрани доказателства, като особени усилия са положени за обсъждане и съпоставяне на свидетелските показания и отстраняване на противоречия между тях. Изтъкнал е кои свидетелски показания кредитира изцяло /тези на свидетелите Д. Д., В. С., пострадалия Д. Б., Д. П., както и на полицейския служител К. Д./ и защо, както и причините, поради които запазва резерви към част от показанията на друга група свидетели – Т. Н., В. П., Д. П. Съпоставил е показанията на всяка група свидетели с тези на свидетелите – неочевидци, полицейските служители, които са безпристрастни, вкл. заради това, че не са възприели лично никаква част от сбиването,

Следва да се изтъкне, че за проверка на свидетелските показания може да послужи заключението на видео-техническата експертиза, макар лицева идентификация на записаните лица да не е възможна. Възможно е обаче, а е било и установено, как е бил облечен подсъдимият – тъмно яке, светла блуза под якето, тъмен панталон и светли обувки. На записа ясно се вижда, че първоначално, макар за кратко „протичат“ паралелно две отделни схватки /сбивания/ на известно разстояние една от друга – снимките на л.7 гърба от том II от ДП, както и че над паднало лице се надвесва и му нанася удари лице, облечено както бе описано по-горе.

Ето защо настоящата инстанция отхвърля като неоснователни оплакванията по въззивната жалба за превратно и необективно интерпретиране на събраните по делото доказателства и за необоснованост на изводите на първостепенния съд. Фактическата обстановка по делото е била изяснена обективно, всестранно и пълноценно.

По жалбата се отправя алтернативно искане деянието на подс.Е. Т. да се преквалифицира като такова по чл.132 ал.1 т.2 от НК – причиняване на средна телесна повреда в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с тежка обида, клевета или друго противозаконно действие.

Тази теза не е била лансирана пред първата инстанция, но районният съд си е дал труда да я обсъди, доколкото е приел, че поведението на пострадалия е било провокативно агресивно и арогантно, което е намерило израз в присъдата в намаляване на размера, до който е бил уважен предявеният граждански иск.

Всъщност първостепенният съд най-напред е обсъдил възможна ли е хипотезата за нанасяне на инкриминираната средна телесна повреда в условията на превишаване пределите на неизбежна отбрана и напълно правилно, обосновано и законосъобразно я е отхвърлил. Мотивите в тази насока са изчерпателни и напълно съответни на възприетата фактическа обстановка. Вярно е, че пострадалият пръв се е насочил с явно агресивни намерения към подсъдимия, търсейки очевидно конфронтация с него. Дори тези негови действия да се квалифицират като нападение обаче, телесната повреда е нанесена в един по-късен момент, на друго място, след известно време и при съвсем различни обстоятелства – пострадалият най-напред е преустановил схватката си с подсъдимия, обърнал се е гърбом към него, за да се отправи към падналия на земята свидетел П., бил е повален с удар с ритник отзад, на свой ред е паднал на земята и в момент, в който е лишен от възможност за реакция и предпазване, е получил серия от удари, някой от които е причинил счупването на горната челюст. Ето защо, и да е имало първоначално нападение от страна на пострадалия спрямо подсъдимия, то съвсем отчетливо е било преустановено.

По делото липсват каквито и да било доказателства за конкретна, отправена от пострадалия към подсъдимия обида или клевета, за да бъде обсъждано възможно ли е да са предизвикали силно раздразнение. Като друго противозаконно действие следва да се цени гореописаното агресивно поведение на пострадалия. Правилно е преценено от първата инстанция, че събраните доказателства не дават възможност да се направи извод, че евентуалното раздразнение на подсъдимия е било така силно, че да се свърже с предвидените от закона последици, и че цялостното поведение на подсъдимия не сочи на приемане на опасност за него да настъпят тежки последици /негови близки не присъстват в този момент/, както и че следва да се отчете въздействието на алкохола.

Ето защо настоящата инстанция на свой ред не намира законни основания да преквалифицира деянието на подсъдимия като такова по чл.132 ал.1 т.2 от НК.

Не се навеждат изрични оплаквания по жалбата по отношение на вида и размера на наложеното наказание, не са налице и основания за това. Дейността на първата инстанция по тези въпроси не полежи на ревизиране, или коригиране. Наказанието е отмерено точно и адекватно – по вид и размер с оглед постигане на целите, прокламирани в чл.36 от НК.

Въззивният съд констатира се обаче основания да се коригира обжалваната присъда в гражданско-осъдителната ѝ част относно размера на уважения граждански иск.

Принципно правилни са преценката и подходът на районния съд, че тъкмо тук е мястото да намери отражение поведението на пострадалия по време на инкриминирания инцидент, обстоятелствата, че същият е допринесъл на настъпване на обществено-опасния съставомерен резултат с прЕ.звикателното си и агресивно поведение и това налага редуциране на размера, до който да бъде уважен гражданския иск. Неоснователно обаче съдът е приел, че като база, от която да приложи редукция, следва да се приеме размер /9000 лв./, надхвърлящ, и то значително предявения от самия граждански ищец /6000 лв./. По този начин след справедливото намаляване на размера, до който да се уважи гражданския иск се присъжда сума /5500 лв./, съвсем близка до претендираната от пострадалия. Като краен

резултат съпричиняването от негова страна на вредоносния резултат на практика се negliжира и не намира справедлив израз в окончателно присъдената сума.

Като съобрази гореизложеното в контекста на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, която повелява съдът да присъди онзи размер на обезщетение за причинени от непозволено увреждане неимуществени вреди, който се явява справедлив, настоящата инстанция намира, че гражданския иск е следвало да бъде уважен в размер около и малко над средния, поискан от пострадалия и прецени, че в случая такъв се явява сумата от 3500 лв. Поради това присъдата ще следва да се измени в гражданско-осъдителната ѝ част, като се намали размера на уважения граждански иск от 5500 лв. на 3500 лв. и се коригира съответно и размера на държавната такса, за която следва да бъде осъден подсъдимия.

На пострадалия обаче следва да се присъдят и направените пред настоящата инстанция разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв.

При служебната проверка на присъдата по реда на чл.314 от НПК, служебно и изцяло, въззивната инстанция не установи други основания за нейното изменение или отмяна.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 3 вр. чл.337 ал.3 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда N 52/19.10.2023 год., постановена по нохд N 65 по описа за 2023 год. на Районен съд - Хасково в гражданско-осъдителната ѝ част, като

НАМАЛЯВА размера на уважения граждански иск за обезщетение на неимуществени вреди от престъплението от 5500 /пет хиляди и петстотин/ на 3500 /три хиляди и петстотин/ лв., както и размера на д.т. върху уважената част от същия иск – от 220/двеста и двадесет/ лв. на 140/сто и четиридесет/лв.

ОСЪЖДА подс.Е. З. Т., ЕГН***** да заплати на Д. Д. Б., ЕГН ***** разноски по делото в размер на 600 /шестотин/ лв. за адвокатско възнаграждение на въззивната инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____